

Carmina Burana van Carl Orff
Herman Pleij spreker, Ralph van Raat piano
Woensdag 2 april - Muziekgebouw
Eindhoven

Het was een waar college dat Herman Pleij woensdagavond gaf. De cultuurhistoricus sprak over de Carmina burana, de middeleeuwse bundel teksten die in de 19^e- eeuw in een Benedictijner abdij in Duitsland

werd gevonden. Pleij ontkrachtte allerlei aannames - bijvoorbeeld dat de teksten door rondtrekkende studenten geschreven zouden zijn - en gaf een heerlijk lesje 13e-eeuwse geschiedenis. Achter de vleugel zat Ralph van Raat, die de enorme koor- en orkestpartituur van Carl Orff in de zetting voor slechts één enkele piano voor z'n rekening nam.

Naar Pleij luisteren is een feest. Hij is een gedreven spreker die zelf geniet van wat hij vertelt. Hij loopt over van de kennis, overtuigt, maakt een grapje, heeft gevoel voor taal, legt helder uit en toont verbanden. Pleij en Van Raat 'deden ieder hun eigen ding'. Of dit tweetal onderling verbinding voelde was niet duidelijk, wat de zaal meekreeg was de diversiteit van de suggestieve teksten en de aanstekelijke gecompliceerdheid van de muziek. De teksten gaan over drinkgelagen, vleselijke lusten, over verslaafdheid aan de dobbelstenen en 'liefdesgeweld dat jurken doet kreuken'. Dat Pleij nauwelijks verband legde met de muziek was jammer. Daar was wel wat over te melden geweest. Van Raat zat aandachtig luisterend te wachten tot Pleij was uitgesproken om zich daarna naar de vleugel te keren en op verbluffende wijze de uitdagende noten uit de toetsen te toveren. Wat een geweld, wat een virtuositeit, wat een uitstekende karakterschets van alle niet malse spot die de geestelijkheid en haar kerk over zich heen kreeg.

'Ventielfeesten' noemde Pleij die uitbarstingen van het volk; één keer per jaar los gaan en de wereld op z'n kop zetten. Om daarna weer braaf in het gareel te gaan lopen.

Marjolijn Sengers